

УДК 929.52Бернар(477.87)

Василь БЕРНАР
(Буштино)

ДО ПИТАННЯ ІСТОРІЇ ПОХОДЖЕННЯ РОДИНИ БЕРНАРІВ З ЛУГУ

Мій дідусь, народжений у Лузі Рахівської окути 2 грудня 1911 р. Василь Петрович Бернар, оповідав нам – своїм онукам – родинний переказ про походження нашого роду в такій редакції: “Точно невідомо, коли саме з’явилися Бернарі в Лузі. Але в селі жив старий гуцул, який мав доньку. І, вертаючись якось додому, цей старий гуцул обабіч дороги побачив непритомного чоловіка. Оглянувши його, гуцул побачив на ньому ще й поранення. На возі відвіз його додому. За деякий час донька гуцула виходила знайденого пораненого чоловіка. Вони полюбили одне одного і з часом одружились. Чоловік цей на запитання селян про своє ім’я відповідав: “Бернар”. Більше ніяких згадок за ним не збереглося, лише дітям своїм казав, а вони нащадкам своїм передають, що родом їх предок Бернар – граф¹ з Франції”. Де реальність в цій історії, а де можливе пізніше нашарування, не знаю. Але передав я її тут саме в тій формі, в якій і почув від дідуса.

Важливим є спогад мого дідуса і про те, що вже його діда і прадіда у селі всі звали “пришляком”. Зазвичай всі прізвиська тривають три-чотири (від прадіда або діда – до правнука або внука) покоління. Тобто, зватись пришляком міг не лише Василь – дід мого дідуса, або ж Іван – мого дідуса прадід. До них могло перейти сільське прізвисько “пришляк” від їхніх предків, віддалених від них, відповідно, на два-три покоління. І, враховуючи, що на одне століття припадає зазвичай два-три коліна чоловічої статі, Бернарі в Лузі над Кісвою мали з’явитись десь на початку XVIII ст. Такі думки були в мене і брата Андрія при роботі над родоводом.

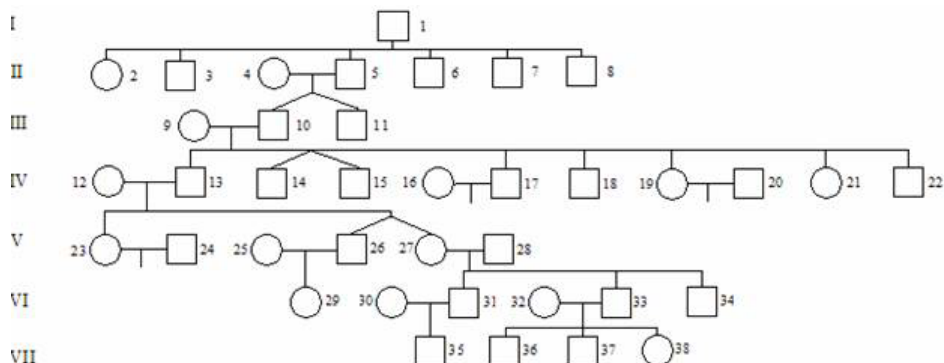
Цікаво і те, що за часів II Світової війни в Лузі німці перевіряли усіх жителів аж до сьомого коліна, чи не має у них у роді євреїв. На той час в селі з дітей Петра Бернара і його дружини Марії, в дівоцтві Волошук (це – батьки мого дідуса), був лише або Йосип, або Яків. І коли підняли метрику Бернарів, знайшли в їх родоводі ім’я Герман. Злякавшись, що цей Герман міг би бути жидом, згаданий чи то Йосип, чи то Яків втік у гори. Та німці, з’ясувавши все, передали йому через селян Луга, що євреїв в роду Бернарів нема, і він спокійно може повертатися в село.

Відзначимо наступне. Ім’я “Герман”, яке у французькій мові записується або як “Armand” (читається як “Арман”)², або як “Germain” (читається як “Жермйн”)³, може вказувати нам саме на того легендарного француза, який, за родинним переказом, і заснував наш рід. Поки що ми не можемо знайти його місце у коренях родинного дерева. Старофранцузьке власне ім’я “Bernard” (читається як “Бернар”) філолог Анатолій Рибакін⁴ визначає як ім’я давньоверхньонімецького походження: “bero” – ведмідь + “hart” – міцний, сильний, сміливий. Наразі ж у Франції особисте ім’я Бернар входить до трійки найпоширеніших. А закарпатський філолог Павло Чучка⁵ твердить, що прізвище “Бернар” походить “...від імені німецького походження Bernard з втратою кінцевого /-d/”.

Нижче наводимо родовід Бернарів. Він не остаточний та може зазнати корегування, оскільки складений переважно на основі усних оповідей та спогадів деяких представників старшого покоління роду. Наступний етап пошуків складатиме праця у архівах Румунії, де наразі зберігаються відповідні метричні записи.

РОДОВІД

Тополівської гілки Бернарів

Покоління розпис Тополівської гілки Бернарів

1. Іван. 2. Марія. 3. Гриць. 4. ?. 5. Василь. 6. Петро. 7. Іван. 8. Михайло. 9. Марія Андріївна Волощук. 10. Петро. 11. Павло. Помер немовлям. 12. Юліанна Миколаївна Маснюк. Народилася 1 липня 1921 р. Працювала бібліотекарем. 13. Василь. 2 грудня 1911 р. народження. Інженер лісового господарства. Працював у різних лісгоспах, найдовше – на Буштинському ліскокомбінаті. Намалював декілька картин. Писав новели і вірші. Збирав книги, колекції марок, монет, листівок і т. п. Зробив благодійні внески до кількох музеїв. Товаришував з українськими емігрантами. Друкувався в періодичних виданнях. Засновник Тополівської гілки Бернарів. Мав доньку Наталію і двійнят Леоніда та Галину. 14. ?. Разом з братом-близнюком (див. 15) помер при народженні. 15. ? Разом з братом-близнюком (див. 14) помер при народженні. 16. Зоя Іванівна ?. 17. Іван. Мав синів Богдана та Івана. 18. Яків. 19. Василина. Мала доньку Марію. 20. ?. Чопанівський. 21. Анна (Ярина). 22. Йосип. 23. Наталія. Народилася 1941 р. Вчителька географії. Малувала маслом. Випускала власні книги. Мала двох синів. Померла 2004 р. 24. Микола Михайлович Гілецький. Інженер газового господарства. 25. Любов Миколаївна Фадєєва. Фармацевт. 26. Леонід. Народився 26 грудня 1945 р. Фармацевт. Донька Вікторія померла немовлям. 27. Галина. 26 грудня 1945 р. народження. Закінчила Львівський державний університет імені Івана Франка за спеціальністю «Фінанси і кредит». 28. Федір Фролович Фірсов. З Вологодської області Росії. Полковник запасу. 29. Вікторія. Померла немовлям. 30. Лаура Самвелівна Багдасарян. Народилася 19 жовтня 1968 р. в місті Ташкент. Лікар-педіатр. Проживає у Києві. 31. Андрій. 21 червня 1966 р. народження. Лікар-терапевт. Намалював кілька картин. Ініціатор родинної спільності. Помер після важкої хвороби 19 вересня 2002 р. у Києві. 32. Оксана Дмитрівна Люта. 3 травня 1975 р. народження. Освіта вища медична. За фахом не працює. 33. Леонід. 4 листопада 1972 р. народження. Освіта вища медична. Проживає в Києві. Приватний бізнесмен. Співорганізатор міжнародної конференції «Онкофорум-2003». Керівник проекту «SPARE». Співзасновник і виконавчий директор Громадської організації «Екологічний клуб «Еремурус». 34. Василь. 1 січня 1978 р. народження. Освіта вища юридична. Працював на державній службі, у Києві. З 27 вересня 2007 року – Глава-Співзасновник Громади кельтських старовірів (друїдистів) «Ардунумський Неметон». Член Українського геральдичного товариства з 2001 р. 35. Федір. Народився 8 січня 1992 р. Студент. 36. Орест. Школяр. 37. Олександр. Школяр. 38. Оксана. Школярка.

Василь Петрович Бернар – засновник Тополівської гілки роду

1. Сім'я і молоді літа.

Народився мій дідусь Василь Петрович Бернар 2 грудня 1911 року в селі Луг, що на річці Кісва на Рахівщині в Закарпатті. А охрещений він був вже за дві доби – 4 грудня, на одне з дванадцяти найбільших церковних свят – Введення у храм Пресвятої Богородиці. Цей факт, напевно, і слугував тій насиченості життя, яке він мав.

Батько мого дідуся, Петро Васильович був зайнятий на лісорозробках до революції і після (мова про події 1917 року – *В. Б.*). Однак поки що є лише усні дані, що він був лісником в урочищі Кузій, що на схід від Лугу. Батько ж мого прадіда, Василь Іванович, був господарем і ремісником. Про нього достеменно невідомо. І про фах Івана Бернара – прадіда мого дідуся – не відомо. Відоме лише його ім'я.

Щодо мами Василя Петровича, то Марія була донькою Андрія Волощука і Параски Коперльос. Від дідуся мій брат Андрій записав так: “ Андрій Волощук був охоронцем свити цісаря Франца Йосифа”. Батьком Параски був, як свідчать записані рукою дідуся на аркуші із зошита під заголовком “Дані про народження рідних”, був Коперльос Маковій Гриців, народжений 28 липня 1840 року у Великому Бичкові. Його батько Коперльос Гриць мав за дружину Одотю Молдован. Їх невістка - Василина Мийсарощук з Луга.

Про братів та сестер Василя Петровича відомо наступне. За певний час по його народженню на світ з'явилися брати-близнята, які немовлятами одразу ж і померли. Потім народились Іван, Яків, Василина, Анна-Ярина і Йосип. Доля-недоля ще молодими поклала до сиріої землі Йосипа, Анну-Ярину і Якова. Сестра Анна-Ярина вчилася в гімназії у Моджанах в Чехії. Йосип – у десятирічці на господарстві, Яків – у торговельній академії у Братиславі. Встигли лише вивчитися. А сімей не створили. Тільки мій дідусь та стрий Іван і стрийна Василина, яка єдина лишилася у Лузі, і пізнали шлюб.

Красномовним свідченням важкого дитинства є спогад Василя Петровича про сімейну кулешу. Коли з усього в хаті лишалося тільки трохи муки, до горщика клали назбирані дітьми у лісі гриби,

горішки й ягоди. Все це варилося і знаходило своє почесне місце посеред столу. Така кулеша часто рятувала родину від голоду. Спогад про раціони дитинства глибоко вкорінився у Василя Петровича. Його вчитель розпочинав заняття, питаючи кожного без виключення учня: “Що ти нині зранку їв?”. У відповідь чув або про кулешу з квасним молоком, або про жменю горіхів, яку малюк з’їдав дорогою до школи.

У дитинстві якось дідуся направили на полонину до родичів. Доріжка йшла лісом. І, на якомусь її відрізьку, назустріч дитині вийшов ведмідь. З остраху малий Василь ляг на землю. Ведмідь до нього підійшов, попахав, поклав на його плечі камінь, і пішов у ліс. Коли вже не стало чути ходи ведмедя, малий Василь скинув з плеч камінь і втік додому.

Василь Петрович згадував, що в дитинстві мама вчила його, братів і сестер: “Коли лягаєш спати, перехрести ноги: поклади одну на іншу, й тоді нечистий не чіплятиметься!” І він дуже боявся, і дитиною, і вже будучи дорослим, засинати без цієї маминої поради.

В молоді свої роки, як тоді було зазвичай у Підкарпатській Русі чехословацького періоду панування, Василь Петрович був активним пластуном. Мав прізвисько “Султан”. Науку любив, читав всі тодішні часописи: “Руська молодеж”, “Пчолка” і “Подкарпатська Русь”. Вже тоді почав збирати різномовну бібліотеку. В 1924 році закінчив чотири класи народної школи, а потім ще чотири горожанської у Великому Бичкові. По її закінченні Василь Петрович вступив до Державної торговельної академії у Мукачеві, яку 1938 закінчив, як зазначено в Свідоцтві “...з успіхом першої класи з визначенням”. Цей же документ засвідчує, що “...зверхній вигляд письменних праць” Василя Петровича – дуже старанний, а “...ходження на виклади” – „дуже пильне”. І свідоцтва за всі семестри навчання в академії свідчать лише про похвальний і добрий рівні оволодіння ним предметами.

2. Середина життєвого шляху.

Відтак Василь Петрович і розпочав дорослий етап свого життя. Працював у сфері лісової промисловості. Нетривалий час - в Хусті і Рахові. Але більше всього – на Буштинському лісокомбінаті інженером-технормувальником.

На початку 40-х років створив сім’ю з Юліанною Маснюк, мешканкою Буштина, активною пластункою (за жвавість у спілкуванні її прізвиськом у “Пласті” було “Сорока”) в юнацтві і взагалі людиною доброї душі. Цей факт, в принципі, і визначив місце проживання родини – село Тополівка, наприкінці 50-х років ХХ століття приєднане до Буштина. Тут і народилися в них Наталя та двійнята Леонід і Галина. Власний заробіток і дохід дружини Юліанни - завбібліотекою сільського клубу - давали можливість жити без розкошу. Начальником у Василя Петровича завжди була людина, призначувана на посаду не на підставі диплому про вищу освіту, а за членство в партії. Багато хто з них не вмів і грамотно писати. Втім, книги і періодика були, без огляду на заробіток, звичною справою у сім’ї. Василь Петрович слідкував за всіма новинками книгодруку. Дуже любив новели та історичні книги. Десятиліттями передплачував журнали “Пам’ятки України”, “Жовтень”, “Дніпро”, “Людина і Світ”, “Вокруг света”, “Наука и Жизнь” і багато інших, газети обласного рівня і, звісно, улюблену “Літературну Україну”.

Любов до крилатого слова пробудила в душі Василя Петровича потяг до власної творчості. Відтак з-під його пера вийшло багато новел, оповідань і кілька віршів. Всі вони очікують свого оприлюднення. Зокрема, і двотомник з історії Запорізького Козацтва. Ця тема дослідження була дуже важливою для Василя Петровича: вивчаючи власний родовід, він дізнався про присутність в дереві роду козацького прізвища “Маковій”. Так і почалось.

Майже до всіх вищезгаданих видань Василь Петрович надсилав і свої проблемні статті, не минаючи і теми охорони природи. Це і питання збереження в лісах мурашників, і захист пернатих, і лісовідновлення, ряд інших. Від імені Закарпатської обласної ради Українського товариства охорони природи Василь Петрович неодноразово отримував почесні грамоти за активну участь у природничих вікторинах і конкурсах. Десятиліттями він безкоштовно отримував з Москви часопис “Лес и Человек”, редакція якого щороку, аж до розпаду Союзу надсилала своє видання лише тому, що дідуся попросив повідомити, де саме за межами столиці держави і центрів республік можна придбати такий часопис.

З усіх птахів він найбільше любив синиць і ластівок. Для синичок робив годівниці та вивішував у дворі і в саду; зимою ж додавав до їх раціону сало. Ластівок же любив через те, що будували гнізда під стріхою будинку та під стелями в дроварні і в хліві. Вірив, що селяться тут на щастя. Зацікавився метеликами. Потім полишив цю справу. Навіть пропонував магазинам культтоварів припинити продаж інвентаря для відлову цих комах.

З ініціативи Василя Петровича в Буштині нижче автомобільного мосту на правому березі річки Терембі старшокласниками була проведена посадка тополевої алеї, в чому брала участь і його старша донька Наталія. Напочатку 90-х років ця лісопосадка була безжально вирубана. Звісно, самі не садили, то і не жаль. Земля перед власним будинком Василя Петровича спершу лежала пустою. Це вже потім він посадив там дерева калин і плющ. А потім ще й шафрани, первоцвіти і підсніжники. Їх цибулини він викопував в дубовій хащі за селом і роками розсаджував. І лише за кілька десятків років клопіткої праці Василя Петровича результат було досягнуто: строкатий килим-газон перед будинком Бернарів і тепер щороку ранньої весни кілька тижнів поспіль тішить всіх перехожих.

Для радгоспу “Верховина” і по місцю роботи в Лісокомбінаті Василь Петрович подав кілька рацпропозицій, більшість з яких була успішно застосована. Він вільно володів угорською, чеською, німецькою, румунською мовами. Читав і розумів латинську. Угорською мовою досконало оволодів за рік, щодня вивчаючи з десяток нових слів. Одного дня дружина Юліанна умовила його піти на вечірній сеанс в кінотеатр. Вертаючись по завершенні кіносеансу додому, на запитання дружини про його враження від перегляду стрічки, Василь Петрович відповів тільки однією фразою: “Подумай, скільки слів я сьогодні не вивчив...”. 1958 року Василь Петрович закінчив заочне відділення Львівського лісотехнічного інституту, бо неосвічене (!) начальство, яке відкрило собі дорогу в кабінет партквитком, вимагало від підлеглого наявність диплому “... не буржуазного государства”, а неодмінно лише зразка СРСР. Яскравим прикладом активної громадської позиції Василя Петровича було ініціювання ним справи з будівництва нового приміщення буштинської школи. В архіві родини зберігається квитанція до листа, який, з проханням посприяти у вищезгаданій справі, 30 березня 1971 року надіслав до Президії ХХІV-го з’їзду КПРС Василь Петрович. І, як підтверджує поштове повідомлення, вже 2 квітня лист було здано на з’їзд. Як розуміти такий крок безпартійного інженера? Він просто хотів, аби “влада рад” вже перестала лише співати про краще життя, а хоча б уже дітям зробила що-небудь корисне. Подіяло!..

До Василя Петровича часто зверталися люди з різних проблемних життєвих питань. Це були не тільки мешканці Буштина, а й інших населених пунктів: Яблунівка, Новобарово, Стеблівка й інші. Люди просили написати листа чи заяву відносно пенсії, соціального забезпечення, працевлаштування і навчання. Люди не тільки не знали, до кого чи в яку саме установу звертатися зі своїм питанням, але і самотійно не вміли навіть скласти зміст такої заяви чи листа. Василь Петрович вислуховував людей, самотужки з’ясував можливість вирішення проблеми і давав необхідні поради та складав за людей нео-бхідні заяви чи листи. Аби чиновники не впізнавали його почерк, всі ці листи і заяви завжди писала своєю рукою донька Галина.

Подружжя Юліанни і Василя Бернарів завжди віддавали шкільні підручники своїх дітей в одну сім’ю села Яблунівка. Батьки там були бідні. Газдиня родини, буваючи у Бернарів, приносила їм буркут. Вона брала підручники не лише для своїх синів і доньки, бо Юліанна Миколаївна казала їй: “Беріть ще й ці книги, дасте, кому буде треба”.

3. У своїй стихії.

Пригадую, ще малим мене дивували і захоплювали старі коричневі папки дідуся з його рукописами і робочими матеріалами. Особливо вражали і давали уявлення про його широченний обсяг захоплень надписи на цих папках: “Птахи і звірі”, “Бджоли”, “Мурахи”, “Тибетська медицина”, “Мистецтво”, “Медицина”, “Русинство”, “Лікарські рослини”, “Історія”, “Плакаймо рідну мову”, “Історичні картини”, “Рацпропозиції”, “Косметика”, “Статті, поміщені в газетах” (це статті саме Василя Петровича – В.Б.), “Різні куски” (тут мова про фрагменти його рукописів – В.Б.), “Література”, “Вихідна пошта” і багато-багато інших.

Ставлення до людей у Василя Петровича було глибоко шанобливе. Якось до його молодшої доньки Галини зайшла колишня однокласниця. І Василь Петрович привітався до гості на “Ви”. Коли та вже пішла, Галина спитала свого батька: “Чому ти звернувся до Наталі на “Ви”, а не “ти”, як раніше?” У відповідь почула: “Вона вже одружена, і, до того ж, вже й мама”. Він поважав всіх людей, незалежно від їх особистих даних.

Василь Петрович завжди прагнув спілкуватися з цікавими особистостями. Так, скажімо, він товаришував з Михайлом Бабанським із Кам’янця-Подільського Хмельницької області, який у 70-х роках минулого століття на громадських засадах створював Подільський комплексний науково-природничий музей. І листи, які були основним способом їхнього спілкування, свідчать про ґрунтовний внесок, який зробив Василь Петрович, безкоштовно надавши матеріали для експозиції у відділах нумізматики і писанкарства згаданого музею, а також кілька книг зі власного зібрання, які надійшли до фондів наукової робочої бібліотеки створюваного музею. В листі пана Бабанського від 28 грудня

1981 року знаходимо красномовний приклад ставлення подолян до Василя Петровича за наслідками його громадської діяльності: “У Кам’янці-Подільському Вас пам’ятають, люблять і поважають!”. Василь Петрович також передав ряд цінних експонатів до експозиції Мукачівського етнографічного музею.

Дорогим приятелем називав Василя Петровича у своїх листах український емігрант у Чехії професор Олекса Приходько. В лютому 1979 року його родина надіслала в Буштино некролог, який містив перелік подоланих за життя вершин: професор гімназій у Варшаві, Чернігові та Києві, учительських семінарій в Ужгороді, торговельних академій в Мукачеві та Празі, організатор національних хорів на Україні, основоположник хорової культури на Закарпатті, диригент першого Краєвого хору підкарпатських учителів, мистецький керівник Українського хорового та театрального ансамблю в Празі, автор драматичних творів. Попри всю цю титулатуру спілкування між професором-пражанином і його учнем в Торговельній Академії в Мукачеві Василем Петровичем було напрочуд душевним. Красномовно говорить про це лист пана професора від 13 квітня 1976 року: “Дорогий Василю Петровичу! Ваш несподіваний і незаслужений весняний подарунок прийшов у порядку, як свідоцтво, що Ви живі і здорові і згадуєте незабутні юні дні... Мене зворушує кожна вістка з Рідного Краю, особливо, коли вістка приємна, про життя і успіхи моїх приятелів. Але приходять і вістки сумні: цього літа померли І. Трухлий (91) і В. Горбачевський (88). Я стою в черзі... А час летить... Земля живе далі, але ті, що жили на ній, давно померли і будуть даліше вмирати без сліду.” А лист професора за березень 1978 року вщент руйнує маячню про русинство дідуся: “Сердечно дякую за солодкі подарунки, а головно за добру пам’ять, за душевне тепло в тих подарунках, за спомин за тепло, що панувало на годинах української літератури, коли бренило наше дзвінке слово”.

Що вже після цього говорити про відносини з рідними. Своїх братика Івана і сестричку Василю, яких Всевишній, на відміну від інших п’яти братів та сестер, все ж пустив у доросле життя, він безмірно любив. І, як видно з листів, любов ця була взаємною. Їх уже нема, та листи й поштівки лише й можуть зараз нам допомогти це зрозуміти.

Лист закарпатського письменника Юлія Боршоша-Кум’ятського розкриває ту глибину душі, тепло якої мій дідусь дарував людям: “Васильку, ти пробач мені, що я без пуття розписався, але це Твій лист, Твої добрі слова нагадали мені, як милий спогад Ваше село (Луг – В.Б.), в якому я й моя сім’я довго проживали, спільне лихо відчували й спільно мріяли за щастям. Ужгород, 14 грудня 1975 року. Вас шануючі: Юлій, Оленка, Богдан”.

В родинному архіві також збереглась чернетка листа Василя Петровича до художника Федора Манайла. Ось цікавий витяг: “Ваш знаменитий твір “Життя межі горами”, якого можна порівняти з “Бурлаками” Репіна, свого часу був викликом окупантам і колонізаторам у ті тяжкі часи історії нашого народу. Це заставляло і усіх тих, котрим не байдужа була доля народу та поневоленого краю, приглянутись і подумати над назриваючими проблемами. Прошу пробачення, що я осмілився, як незнайомий написати Вам. Але, я думаю, що творці культурних цінностей – художники, поети, письменники – не мусять, бо і не можуть знати особисто всіх своїх шанувальників. Їх багато. Це весь народ. З повагою, Василь Бернар, 9 грудня 1975 р.”

Вище я вже згадував про глибокий український патріотизм дідуся. Він не розумів і не сприймав жодних русинських інтриг. Окрім листів є ще один чудовий письмовий зразок шанобливого ставлення Василя Петровича до свого народу. Це його рукописна “Пам’ятка депутату”. В ній – уся та шана до українства, яка лише була у дідуся. Не знаю, чи читав хоча б один з народних обранців цю Пам’ятку. Гадаю, жоден так і не дочитав.

4. У вічність.

14 квітня 1991 року страшна аварія під Мукачевом вирвала Василя Петровича з життя. А до так очікуваної ним незалежності України лишилось трохи більше чотирьох місяців... Іноді доля так безглуздо вчиняє з людьми.

На похованні, з-поміж присутніх біля могили чийсь жіночий голос сповістив страшну й безжальну правду: “Помер останній інтелігент Буштина...”

Примітки:

¹ Цікаво те, що різні гілки роду, які протягом трьох і більше поколінь не мали жодних контактів, використовують в переказі про походження Бернарів саме титул “граф”.

² Рыбакин А. И. Словарь английских личных имен: 4000 имен. – 2-е изд. исп-р. и доп. – Москва: Рус. яз., 1989. – С. 104.

³ Там само. – С. 95.

⁴ Там само. – С. 48.

⁵ Чучка П. Прізвища закарпатських українців: Історико-етимологічний словник. – Львів: Світ, 2005. – С. 59.

* * *

Василь Бернар (Буштино): До питання історії походження родини Бернарів з Лугу

У статті аналізується походження родини Бернарів з с. Луг Тячівського району Закарпатської області. Акцентується увага на генеалогії ХХ ст.

Ключові слова: походження, Бернар, Луг.

* * *

Василь Бернар (Буштино): К вопросу истории происхождения рода Бернаров из Луга

В статье анализируется происхождение рода Бернаров из села Луг Тячевского района Закарпатской области. Главное внимание акцентируется на генеалогии ХХ века.

Ключевые слова: происхождение, Бернар, Луг.

* * *

Vasyl Bernar (Bushtyno): To the History of Origin of the Bernar Family from Luh Village

In article the origin of the Bernar family from Luh village (Tyachiv district, Transcarpathian regin) is analyzed. The readers attention is focused on the genealogy of the 20th c.

Key words: origin, Bernar, Luh.